

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Evy Šonkové a soudců Tomáše Kocourka a Sylvy Šiškeové v právní věci žalobkyně: **F. E.**, zastoupena JUDr. Matějem Šedivým, advokátem se sídlem Václavské náměstí 831/21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2024, č. j. OAM-23/ZA-ZA11-K03-2022, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2024, č. j. 20 Az 11/2024-45,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Shora označeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany žalobkyni. Žalobu proti tomuto rozhodnutí Městský soud v Praze zamítl rozsudkem uvedeným v záhlaví (dále „městský soud“ a „napadený rozsudek“).

[2] Proti napadenému rozsudku podala žalobkyně (dále „stěžovatelka“) kasační stížnost. Uvedla, že městský soud nekriticky přejal závěry žalovaného. Připomněla, že pochází z Nigérie, odkud uprchla kvůli snaze její rodiny vykonat na ní ženskou obřízku. Do Evropské unie se dostala za pomoci zprostředkovatele, který ji však následně věznil a znásilňoval. Stěžovatelka rovněž sdělila, že její sestra v důsledku provedení ženské obřízky v Nigérii zemřela. Následně se stěžovatelce podařilo utéct do České republiky, kde v obavě před návratem do domoviny požádala o udělení mezinárodní ochrany. Domovské zázemí v Nigérii má přitom stěžovatelka právě ve městě, kde žije její rodina, která by po ní vyžadovala provedení obřízky. Stěžovatelka tvrdí, že žalovaný nevedl řízení způsobem vedoucím ke zjištění skutečného stavu věci, nezabýval-li se pozicí nigérijské policejní složky, resp. existencí orgánu vnitřní kontroly dohlížejícího na zákonnost postupu policistů. Není tak dostatečně rozptýlena obava z toho, že tamní policie by v případě, že se na ní stěžovatelka obrátí, její stížnosti neignorovala. Ohrožení ze strany soukromých osob tak podle stěžovatelky přerůstá v pronásledování její osoby státem, neboť policisté sympatizují

s uplatňováním ženské obřízky coby tradiční praktiky. Žalovaný se navíc nijak nezabýval případnou existencí úřadu ombudsmana v zemi původu stěžovatelky. Závěrem stěžovatelka uvedla, že je potřeba vzít v potaz, že se jí před tlakem rodiny podařilo uprchnout pouze za cenu bezdomovectví a útrap spojených s následným únosem, vězněním v Evropské unii a opakovaným znásilňováním. Pokud by se měla vrátit do domovského státu, její ekonomická situace by jí neumožnila nic než návrat k rodině, případně bezdomovectví v hlavním městě.

[3] Žalovaný ve vyjádření uvedl, že výhrady stěžovatelky jsou založeny na opakování azylového příběhu a obecném nesouhlasu s hodnocením důkazů městským soudem. Městský soud se dostatečně vypořádal nejen s námitkou ohledně praktikování ženské obřízky v Nigérii, ale i s námitkou možné ochrany ze strany tamních státních orgánů. Žalovaný se ztotožnil s konstatováním městského soudu, že námitku stran nečinnosti policie zmínila stěžovatelka až v řízení před soudem. Navrhl, aby kasační stížnost byla buď odmítnuta pro nepřijatelnost, nebo zamítnuta jako nedůvodná.

[4] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[5] Podle § 104 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“), *kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.*

[6] V nedávném usnesení ze dne 5. 2. 2025, č. j. 2 Azs 277/2024-28, v němž byl stěžovatel zastoupen týměž advokátem, uvedl NSS s odkazem na svou ustálenou judikaturu následující: *„Kasační stížnost je oprávněným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského (městského) soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Z toho plyne, že aby byly kasační námitky způsobilé k projednání, musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí krajského soudu. Stěžovatel je tedy povinen v kasační stížnosti vymezit rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí a musí předestřít a konkrétně sdělit, v čem spatřuje skutková či právní pochybení krajského soudu, a z kterých konkrétních důvodů považuje závěry soudu za nezákonné, resp. nepřezkoumatelné (usnesení NSS ze dne 24. 4. 2023, č. j. 8 Azs 41/2023-38, bod 9, nebo rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2023, č. j. 8 Azs 299/2020-41, bod 10). Stěžovatel tedy musí vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl krajský soud vůči němu dopustit v procesu vydání rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnost (rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS, či rozsudek NSS ze dne 24. 1. 2023, č. j. 6 As 358/2021-38, bod 11).*

[7] *Stěžovatel tedy musí v kasační stížnosti reagovat na argumentaci krajského soudu a uvádět, z jakých důvodů jsou závěry, které krajský soud v napadeném rozhodnutí uvedl, nesprávné. Pokud tak neučiní a pouze znovu zopakuje námitky, které uvedl v žalobě, aniž jakkoli reflektuje argumentaci krajského soudu, pak za předpokladu, že uvedené námitky krajský soud vypořádal a nelze v jejich opakování spatřovat setrvání na dříve vznesené argumentaci, která je nadále schopná obstát proti závěrům krajského soudu, nejsou takové námitky přípustné (usnesení NSS z 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS, ze dne 15. 9. 2009, č. j. 6 Ads 113/2009-43, nebo ze dne 14. 6. 2016, č. j. 1 As 271/2015-36).*“ Obsah tehdy

pokračování

posuzované kasační stížnosti se až na drobné (spíše formální) odchylky neliší od textu žaloby. NSS proto kasační stížnost stěžovatele odmítl jako nepřipustnou.

[8] Po seznámení se s obsahem stěžovatelčiny kasační stížnosti NSS konstatuje, že závěry výše citovaného usnesení jsou plně aplikovatelné i v nyní řešené věci. Z porovnání kasační stížnosti s obsahem žaloby vyplývá, že jde o téměř identické texty. Oproti žalobě je v kasační stížnosti pouze doplněna úvodní formulace, že podle stěžovatelky napadený rozsudek „porušuje ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) [s. ř. s.], neboť vychází z nesprávného posouzení řešené právní otázky s tím, že závěry soudu neodpovídají provedenému dokazování a odůvodnění rozsudku je tak pro stěžovatelku zmatečné.“ Za touto pasáží však následuje beze změny okopírovaná žalobní argumentace (s výjimkou jednoho vypuštěného odstavce), v níž je pouze pozměněno označení účastníka řízení (slovo „žalobkyně“ je upraveno na „stěžovatelka“ či odpovídající zájmena). V druhém odstavci je pak doplněna zmínka o tom, že městský soud nekriticky adoptoval závěry žalovaného. Dále jsou pouze kosmeticky měněny např. uvozovací fráze „uvádí“ za „má za to, že“. Tyto drobné formulační změny však nemají žádný vliv na význam textu.

[9] Na stěžovatelčinu žalobu a v ní vznesenou argumentaci přitom městský soud ve svém rozsudku podrobně reagoval. Zabýval se dostatečně námitkou ohledně možné pasivity nigerijských policejních složek, neexistence úřadu ombudsmana a orgánu vnitřní kontroly činnosti policie, přičemž srozumitelně odůvodnil, proč žalovaný nemohl tuto námitku vypořádat již v napadeném rozhodnutí (body 30-32). Stejně tak se městský soud dostatečně věnoval námitce stran ekonomických možností stěžovatelky a prožitých útrap (bod 36), k čemuž odkázal i na četnou judikaturu.

[10] Lze tak odkázat na závěry formulované v usnesení č. j. 2 Azs 277/2024-28: „Jestliže v reakci na [...] posouzení věci městským soudem stěžovatel doslovně zopakoval svou žalobní argumentaci, jde o obdobnou situaci, jakou se kasační soud zabýval v usnesení ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS. Také v nynější věci se městský soud argumentací stěžovatele pečlivě zabýval (bod 9 citovaného usnesení NSS), avšak na toto argumentační úsilí městského soudu reagoval zástupce stěžovatele tak, že jen zkopíroval text žaloby, v němž v zásadě pouze změnil procesní pojmenování účastníků. Shoda textu kasační stížnosti s textem žaloby je i v této věci extrémní (body 10 a 11 téhož usnesení).“

[11] Obdobně jako ve věci řešené desátým senátem jde tedy i nyní o situaci, kdy nebyly uplatněny žádné skutečné kasační důvody. Kasační stížnost stěžovatele ani částečně nezpochybňuje rozhodovací důvody městského soudu, ale výlučně míří proti rozhodovacím důvodům žalovaného správního orgánu. Taková kasační stížnost je nepřipustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.), neboť se opírá jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. Tento nedostatek přitom nebyl kasační soud povinen odstraňovat postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s. (bod 13 usnesení NSS č. j. 10 As 181/2019-63).“

[12] Jelikož je kasační stížnost podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustná, NSS ji odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s.

[13] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti vychází z § 60 odst. 3 věty první ve spojení s § 120 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. března 2025

Eva Šonková
předsedkyně senátu